

Henry Christensen: Må jeg begynde med at fastslå, at det, vi behandler, er spørgsmålet om, i hvilket omfang de skiftende regeringer siden 1958 ikke har overholdt den lov, vi dengang enedes om, eller forudsætningerne og principperne, som loven indeholdt. Regeringens vurdering, første gang loven skulle bringes i anvendelse, skabte allerede strid om dens rigtige anvendelse. Det var, da man besluttede at gennemføre de 40 portioner overenskomsttillæg, medens tjenestemændenes krav dengang var 48 portioner. Jeg er ikke sikker på, at det ikke var de dyreste portioner, man overhovedet på noget tidspunkt har sparet, men jeg erkender, at det naturligvis var i bestræbelser fra regeringens side på at gennemføre, hvad man kaldte en sparsommeligt politik.

Ved senere lejligheder forsøgte man at vride loven om på anden vis ved i stedet for at følge § 88 i loven med anvendelse af de deri indeholdte portioner at foreslå og gennemføre ændrede regler om ferie og feriegodtgørelse og ændrede stedtillægsregler. Jeg tror, at også i den henseende greb man fejl, og at man havde stået bedre i dag, om man havde fulgt loven og dens principper, således som vi var enedes om dem i 1958.

Nu står vi imidlertid dér, at regeringen er enedes med tjenestemændene om, at indtil 31. marts 1964 har man fraveget den principielle forudsætning i loven i et sådant omfang, at det kan opgøres til 49 portioner eller omkring 500 mill. kr. Det er i sig selv et meget betydeligt beløb, og mon ikke man deraf kan lære, at en sådan fremgangsmåde, når det kommer til stykket, hverken er i samfundets egentlige interesse eller i tjenestemændenes interesse, og at den betyder, at man placerer tjenestemændene i en noget uheldig situation over for den øvrige befolkning ved at summere det op så voldsomt, som tilfældet er, og ved at kæde det sammen med det næste lovforslag, vi i dag skal behandle.

Man kan naturligvis nok, når man bedømmer udviklingen for tjenestemændene, som man gør det fra nogle sider, pege på, at der er andre forhold, der kan tages i betragtning, også biindtægter for forskellige tjenestemænds vedkommende, men dels er disse biindtægter udtryk for en ekstra ar-

bejdsindsats — i al almindelighed i hvert fald — dels gælder det, at den overvejende del af tjenestemændene kun har den aflønning, der står i lønningsloven, og det vil naturligvis derfor være det grundlag, på hvilket vi skal tage vor stilling. Vi erkender i venstre, at den principielle vurdering må være, at vi må søge en aflønning af vore tjenestemænd, statens medarbejdere, der svarer til indkomstforholdene og indkomstudviklingen i det samfund, hvis tjenerne de skal være.

Nu står vi altså med det, som man har kaldt dette omfattende efterslæb. Jeg vil godt rejse et andet spørgsmål: hvordan er folketinget stillet, når det kommer til stykket, til behandlingen af denne sag? Når en finansminister på sin regerings vegne forhandler med tjenestemandorganisationerne, vil folketinget bagefter kun kunne ændre ministerens standpunkt, hvis man ser i øjnene, at så vil man afgørende svække ministerens muligheder for at kunne forhandle fremover, for at have den fornødne autoritet og position, som gør, at han har en egentlig forhandlingsmulighed fremover. Det tror jeg er situationen. Men sådan som det er gået siden 1958, hvor folketinget har bøjet sig for finansministeren, eller et flertal i folketinget har gjort det, må resultatene fra såvel samfundets som tjenestemændenes synspunkt siges at have været utilfredsstillende, og det må efter min mening også siges at have været utilfredsstillende for folketinget, fordi folketinget, som efter loven har afgørelsen, i realiteten har været sat ud af spillet.

Finansministeren har erkendt, at dette problem, vi er stillet over for i dag, er så væsentligt, at han ikke ville benytte det, som var den regelrette fremgangsmåde, bare at sende et bevillingsandragende til finansudvalget. Det synes jeg er i sin orden. Han har altså i stedet valgt at fremsætte et lovforslag, men i venstre har vi tillagt spørgsmålet om folketingets reelle medarbejderskab på løsningen af disse omfattende problemer så stor betydning, at vi for nogle måneder siden foreslog at gå den vej at søge folketingets direkte medarbejderskab i et udvalg eller en kommission, som måtte søge de spørgsmål afklaret inden for de samme tidsgrænser, der nu har været til forhandlingerne først mellem finansmini-